

El triangle és la primera figura representativa de l'opressió dels poderosos sobre la humanitat; una cúpula que descansa el seu pes sobre la base. Mentre la figura geomètrica va aplicar-se a la construcció, no hi havia problema. Gràcies a aquests 180 graus que sumen els tres angles, podem admirar sense remordiments, piràmides majestuoses que van costar la vida a milers i milers d'esclaus. Una premonició. Perquè la societat, i més concretament el poder, va adaptar la teoria triangular per passar a dominar el món. A hores d'ara, un triangle és el poder del diner o de la llei o de les armes que descansa sobre un poble oprimint.

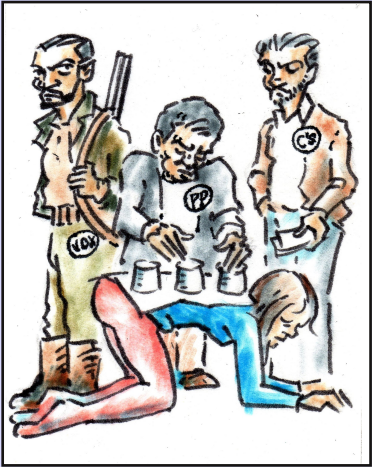
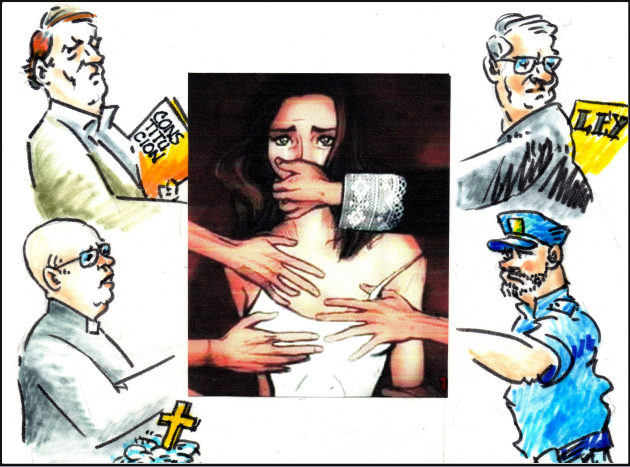
El que està a dalt, oprimeix el que va per sota i així successivament.

Els pares oprimeixen als fills, els homes a les dones, patrons a obrers, bancs a pobres, policia a manifestants, exercit a insurrectes, blancs a ètnies, polítics a pobles, estats a minories, multinacionals, nacions grans i riques a nacions petites i pobres, esglésies a fidels... I Déu, trinitari, amb el seu triangle guarnint-li la testa, ens fot a tots nosaltres.

Si alguna vegada la revolució fa explotar el cim del triangle, probablement la piràmide s'escapci, però sempre queda molta pedra per sobre la base. I com la cua del llangardaix, el poder tornarà a créixer.

La piràmide, és cert, cau quan es dinamita des dels fonaments. Però aleshores el que s'esmicolen són els de sempre, la base, nosaltres.

Una mala figura, aquesta del triangle perquè dona al poder la coartada necessària. Es pura física. Si girem la figura, el triangle, caurà. Res no s'aguanta per una punta, tot necessita una base. I tenen raó. Tenen tanta raó que, quan alguna revolució ha aconseguit donar el tomb a la figura, els guanyadors no s'han dedicat a convertir el triangle en cercle, el que han fet senzillament, es pujar a la base i ocupar el lloc que abans ocupaven els altres. Sap greu de dir, però el futur és negre. Sempre hi hauran pares i homes i mestres i obrers i bancs i polítics i policia i bisbes... i molt fills de puta més que ens faran la vida impossible.

AC.- Ser Alcaldessa. Sí. Gracias. Ja ho sé.

K.- Volia dir plorar.

AC.- La meva àvia era actriu en una companyia d'aficionats a Sants. Era molt bona. Es va follar mitja platea del bé que plorava.

K.- Vostè va dir durant la campanya que lluitava per una Barcelona republicana...

AC.- Sí, i tant, és que jo sóc molt republicana. El meu avi, el marit cornut de l'actriu, també era un republicà convençudíssim... de la Lliga.

K.- Però per mantenir l'alcaldia ha pactat amb Socialistes i Ciutadans i no són gaire republicans.

AC.- No me'n parli. He tingut un disgust. Amb el que m'estimo al Pasqual Maragall...

K.- Vol dir l'Ernest.

AC.- Sí potser sí. Els Maragall en general. Molt bona família.

K.- I doncs? Ell havia guanyat...

AC.- Mira carinyo, jo seré tot el republicana que calgui i tot el demòcrata que faci falta, però a mi l'alcaldia no me la treu ni déu... Està bona aquesta beguda.

K.- No en prengui més, en realitat és un elixir de la veritat.

AC.- (DESESPERADA, PLORANT) HOOOOO! Ho nego tot, nego tot el que hagi pogut dir... Com pot fer-me una cosa així? No sap que tinc fills, quin disgust tindran les pobres criatures si saben qui és sa mare!

La deixem plorant.

ENTREVISTA A ADA COLAU... post elixir de la veritat.

Recepta elixir: Cava català, ceba de Figueres, Carquinyolis de l'Espluga. Oli de capçanes i vi del Priorat. Es barreja, s'afegeix una càpsula de Diazepan, tres gotes de lleixiu (de Madrid) i, si es pot, es beu. Propietats de l'elixir. Fa emergir la veritat més oculta. Un jutge el va tastar una vegada i el van expulsar de magistratura. Passats cinc minuts, comença l'entrevista.

AC.- Em sento rara.

K.- Potser el còkkel.

AC.- Mai no havia sentit aquesta lleugeresa...

K.- Segur. Començo l'entrevista, val? Com es va posar en el món dels desnonaments.

AC.- Per consciència. Al germà d'una cosina el volien fotre fora del pis. I això un Colau no ho pot permetre. Nosaltres venim dels Colau de Colau, de Castell de Castanyes. El 1714, vàrem perdre un Colau, però l'altre el tenim agafat pels collons.

K.- I per què va deixar el moviment?

AC. Estava esgotada i no volia convertir-me en un personatge públic.

K.- Prengui un altre tragueta.

HO FA.

AC.- I perquè volia estar lliure per presentar-me a les municipals. Era un bon moment. Els pobres m'estimaven molt, i Podem em va portar un cistell de pomes... una temptació...

K.- I hi va caure.

AC.- Una miqueta, però de bona fe.

K.- Quin resum fa dels seu mandat com alcaldessa de Barcelona.

AC.- Fantàstic, meravellós, una passada. Tenim als poders fàctics acollonits i sempre mantenint-nos fidels a uns ideals molt coherents.

K.- Acabis el combinat, per favor...

HO FA AMB RECANÇA.

AC.- No serà droga, és que em sento estranya.

K.- No en tenim cap dubte. Però com a mínim no plora.

AC.- (CONTENTA) És veritat. En totes les entrevistes acabo plorant.

K.- I Per què? Tan dur és ser alcaldessa?

AC.- No, què va, si ploro és perquè penso que potser un dia hauré de deixar el càrrec.

K.- La veritat és que ho fa molt bé...